

Dorință de libertate...

Florin-Cezar CĂLIN

În brațele tale eu realizez,
Că timpul își pierde secunde toate.
Că spațiul întreg îl tot limitez,
Uitând de-ncercări, dorind libertate.

Devin anonim ... un necunoscut,
Un tip care-și cere într-una iertare.
Că nu a făcut mai mult, tot mai mult,
Ca dragostea noastră să aibă valoare.

Îmi spui că-i real ce văd și ce simt,
Că nu e un vis, că nu ești himeră.
Secunde tale nu cred că te mint,
Când spun că iubirea nu este șomeră.

Sublimul în toate devine anost,
Iubirea se simte adesea trădată.
Că i-a fost găsit acel adăpost,
Și-acolo lăsată, să fie uitată.

De-aceea repet și vă spun disperat:
"- Lăsați voi iubirii spații largite!",
(simțind libetrate, s-a și transformat),
În flacăra vieții, visări nesfârșite.

În fața ta șade un suflet bolnav,
(cu bune intenții ... frumos colorate).
Ce dragostei tale îi spune cu drag,
"- Și mort de aș fi, doresc libertate!".

Brăila, septembrie 2017